

anden Maade, gaar Skolen ind. Men berøver man Kommunerne 1,200,000 Kr., saa maa de Penge udredes af Skatteyderne i Kommunerne i Stedet for, at de ellers skulde have været ydede af Staten. Hvad det vil sige, at et saadant Tilskud bliver taget fra Kommunerne, skal jeg give et Eksempel paa. Man hører af og til den Udtalelse, at det spiller ingen Rolle med de Smaaskillinger. Men man tager fejl. Af det hidtilværende Tilskud paa $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. har København faaet noget over 200,000 Kr., Roskilde har faaet mellem 5,000 og 6,000 Kr., Helsingør mellem 11,000 og 12,000 Kr., Kalundborg mellem 5,000 og 6,000 Kr., Slagelse mellem 8,000 og 9,000 Kr., Næstved mellem 8,000 og 9,000 Kr., Vordingborg mellem 5,000 og 6,000 Kr., Nakskov mellem 5,000 og 6,000 Kr., Odense mellem 18,000 og 19,000 Kr., Middelfart mellem 3,000 og 4,000 Kr., Assens mellem 3,000 og 4,000 Kr., Svendborg mellem 6,000 og 7,000 Kr., Nyborg mellem 10,000 og 11,000 Kr., Hjørring mellem 9,000 og 10,000 Kr., Thisted mellem 6,000 og 7,000 Kr., Aalborg noget over 21,000 Kr., Randers henved 13,000 Kr., Aarhus over 35,000 Kr., Vejle ca. 11,000 Kr., Kolding ca. 12,000 Kr. og Esbjerg ca. 17,620 Kr. I Landkommunerne sker Fordelingen paa en anden Maade, idet Pengene tilfalde Amtskommunerne. Ringkøbing Amt har faaet et Tilskud paa 100,000 Kr., og et andet jydsk Amt ca. 50,000 Kr. Nu spørger jeg: Hvis man berøver Kommunerne denne Hjælp, vil det da ikke blive føleligt for disse Kommuners Skatteydere? Jo, til visse! Jeg har hørt sige, at hvis man berøvede Kommunerne dette Tilskud, vil Skatteprocenten i disse Kommuner stige med $\frac{1}{2}$ indtil en hel Procent, og det spiller dog nogen Rolle.

Jeg skal slutte disse Bemærkninger med indtrængende at henstille til den højtærede Minister at lade § 34 gaa ud og med at henstille til Tinget, hvis man ikke kan enes med Ministeren derom, da at stemme denne Paragraf ud af Forslaget, selv om Ministeren skulde modsætte sig det. Jeg er nemlig ganske overbevist om, at vedtages den, vil det hele Landet over vække en ganske alvorlig Misfornøjelse, som det ikke forekommer mig, at der er — jeg taler her i Overensstemmelse med den nuværende højtærede Konseilspræsident — nogen Grund til at vække.

J. Pedersen: Da det foreliggende Forslag var til Behandling i Foraaret, havde jeg Lejlighed til at udtale mig om forskellige Enkeltheder i det, og jeg skal ikke her komme tilbage dertil, men indskrænke

mig til et Par Bemærkninger om de Punkter i Forslaget, som ere nye, altsaa de samme, som den sidste ærede Taler opholdt sig ved.

Det kan jo ikke forundre, at naar man foreslaar at reducere Statstilskuddet til Kommunerne fra 1,500,000 Kr. til 300,000 Kr., møder det Modstand hos dem, der hidtil have modtaget Statstilskud. Den sidste ærede Taler gav en meget malende Skildring af, hvor trykket Tilstanden er i vore Kommuner, og appellerede meget kraftigt saavel til den højtærede Minister som til Tinget her om at gøre Bestemmelsen i § 34 om og blive ved det bestaaende Forhold. Jeg maa tilstaa, at jeg ser lidt anderledes paa Sagen.

Statstilskuddet kom i sin Tid ind som et delvist Vederlag, fordi Kommunerne ikke fik overdraget den Del af de gamle Statskatter, som var foreslaaet. Allerede da Forslaget kom frem, ytrede der sig fra flere Sider i dette Ting principielle Betænkeligheder ved at gaa ind paa et saadant Tilskud til Kommunerne. Det blev gjort gældende, at det i Virkeligheden var en Omflytning af Pengene fra den ene Lomme til den anden. De samme Penge skulle jo ud. I de forløbne Aar har der været klaget stærkt over Fordelingen af de $1\frac{1}{2}$ Mill., og man har gjort forskellige Forsøg paa at faa en bedre Fordeling. Det har ogsaa været overdraget til Skattekommissionen at tænke paa en saadan og underkaste de Forslag, der have været fremme, en Drøftelse. Disse Forslag forekomme mig imidlertid at være langt fra tilfredsstillende, og det vil vistnok være vanskeligt at gennemføre saadanne Regler, at man alle Vegne bliver tilfreds med Fordelingen. Enhver Forandring vil nemlig medføre, at man nogle Steder faar mere, hvad man jo kun kan være tilfreds med, medens andre ville faa mindre, hvilket vil fremkalde Misfornøjelse, selv om Forandringen i og for sig maatte være retfærdig. Jeg tror, at man vanskeligt kommer bort fra Misfornøjelsen, med mindre man ogsaa kommer bort fra Statstilskuddet. — I og for sig maa jeg sige, at den Understøttelsespolitik overfor Kommunerne, som man her er kommen ind paa, og som man jo fra visse Sider er tilbøjelig til at forøge og udvide, er lidet tiltalende. Den Maade at støtte Kommunerne paa har for det første den Ulempe, at Staten skal opkræve disse Penge og derpaa fordele dem. Det forekommer mig ikke, at de Regler, hvorefter Staten opkræver Størstedelen af sine Indtægter ved indirekte Skatter, særlig ved Tolden, er at foretrække frem for at til-